

[Kofod-Svendsen]

For det første mener jeg, vi må konstatere den interne uenighed i Israels koalitionsregering om en række centrale spørgsmål vedrørende fredsprocessen. Denne interne uenighed er en hindring for den fredelige løsning, som vi ønsker. Jeg tror også, vi må erkende, at Syrien formentlig ikke kun vil boykotte, men også direkte modarbejde fredsinitiativer, og endelig mener jeg, at bruddet mellem Jordan, kong Hussein, og PLO endnu en gang har afdækket et centralt problem, nemlig hvem der skal repræsentere palæstinenserne i fredsprocessen, og dér har vi fra Kristeligt Folkepartis side altid bestridt, at PLO skulle have et monopol. Vi mener, det er vigtigt, at vi får kontakt med moderate palæstinensere; jeg tror, at deres aktive deltagelse i fredsprocessen vil virke befordrende på, at man når det mål, som vi har formuleret mange gange. Der er en vis opmuntring i Mellemøsten, men jeg må også konstatere, at der her er kræfter, som trækker i den forkerte retning.

Dernæst vil jeg sige lidt om Syd- og Mellemamerika. En række lande i dette område er præget af de samme problemer som ulandene, men jeg skal ikke komme generelt ind på ulandsspørgsmålene, da vi senere får en debat om det. Jeg mener, at den langsigtede strategi over for landene i Syd- og Mellemamerika må indeholde nogle af de samme elementer, som vi kommer til at drøfte, når vi skal drøfte ulandspolitik. Men dertil kommer – og det er det, jeg vil nævne – at dette område har USAs særlige interesse, dels af handelspolitiske, dels af sikkerhedspolitiske grunde. Det må erkendes, at USA undertiden har ført en politik over for nogle af disse lande, som må anses for uforenelig med principperne i FN-Pagten. Sikkerheden i området varetages bedst ved aktiv støtte til reformvenlige demokratiske partier, og her bør Vesteuropa og Danmark gennem de sammenhænge, vi står i i Vesteuropa, gøre alt, hvad der står i vor magt, for at støtte de lande i Syd- og Mellemamerika, som følger en demokratisk kurs, og det kan vi bl.a. gøre ved at yde dem en omfattende økonomisk hjælp. Jeg finder, at udviklingen i Syd- og Mellemamerika er uhyre vigtig, og her mener jeg Vesteuropa har vigtige opgaver at løse for at fremme den demokratiske udvikling.

Et andet spørgsmål, jeg vil nævne, som også er blevet globalt inden for udenrigspolitikken, er terrorgrupper, som i en række lan-

de efterhånden er blevet så velorganiserede; at de udgør en ikke ubetydelig politisk risiko. I visse tilfælde foregår der desuden et samarbejde mellem forskellige grupper på tværs af landegrænserne. Problemet med bekæmpelse af disse grupper har derfor i stigende grad fået international karakter. Der må derfor lægges vægt på effektivt samarbejde om de mest hensigtsmæssige metoder til bekæmpelse af sådanne grupper. Disse metoder må dog ikke bringe væsentlige demokratiske samfundsfunktioner i fare.

Også menneskerettighedsspørgsmålet er uhyre væsentligt i den samlede udenrigspolitik, det er jo netop knægtelse af menneskerettighederne, som er årsag til de store flytningeproblemer.

Det sidste, jeg vil nævne – nu er min tale tid ved at udløbe, og derfor bliver det kun brudstykkeagtigt – er, at det er positivt, at der nu omsider synes at være tilvejebragt et realistisk grundlag for forhandling mellem USA og Sovjetunionen om begrænsning eller nedskæring af antallet af INF-våben i Europa og den vestlige del af USSR. Nu må vi herfra af al kraft være med til at fremme disse initiativer, så vi virkelig får afbalancerede nedrustningsforhandlinger, således at den frygt, som de vesteuropæiske folk har levet under, må blive formindsket. Vi må virkelig satse på balancerede reduktioner både af a-våben og konventionelle våben, for det bør ikke være sådan, at en af parterne – i dette tilfælde Sovjet – får en stor overmagt af konventionelle våben. Vi må have en total pakkeløsning, hvor det virkelig er gensidig nedrustning, som er målsætningen, og Danmark må af al kraft medvirke til en sådan konstruktiv løsning.

Albrechtsen (VS):

Der er mange enkeltspørgsmål, som det ville være rimeligt at tage op i en debat som denne, men tiden tillader det ikke, f.eks. er hele Nord-Syd-konflikten og den voksende gældskrise et problem, som der bør vies en hel debat til, og det får vi jo den 21. maj i forbindelse med ulandsbistanden, hvor VS også vil fremsætte et beslutningsforslag. Også Mellemamerika kunne der være grund til at diskutere meget mere detaljeret; noget af det mest positive er jo, at Contrabanditernes bestræbelser på at ødelægge styret i Nicara-